

למה?

ישבתי בחדר האוכל מוקפת נכדים והוא ניגש לשולחן, כדרכו, עם חיוך רחב. לזה צבט בלחי, לזאת משך בצמות ולשלישי העיר הערה שנשמעה מקצה חדר האוכל עד קצהו. זה היה לפני כמה ימים – רק השבוע. וכך הוא מלווה אותי בימים אלה, ולא מש ממני.

כל אדם שהולך לעולמו משאיר קרע בשרשרת. חסרה חוליה, התמונה מדלדלת, מתעוותת. אבל כאן מורגש, במיוחד אצל הוותיקים אולי, משהו לא צודק. הרי עוד לא הגיע, ישמרנו האל, התור שלו. הוא היה התינוק שלנו – אחד מ"קבוצת הצרפתים הצעירים" (שאינם, עד אחד, צרפתים לאמיתו של דבר, וגם 'צעירותם' מוטלת כמובן בספק כבר). אבל הוא, באופטימיות שלו, בשמחת החיים שלו, שלא היתה בה שמץ של העמדת פנים, השאירה אותו "ילד", במובן החיובי של המילה.

קיבוצנו גדל והתרחב, וכתוצאה אחת מצמיחה חיובית זו ילדינו הצעירים אינם מכירים את כל החברים – במיוחד אם אינם "סבא של" או "דודה של". את נורברט כולם הכירו, וכל אלה שבגיל שיודע כבר להתבטא במילים שואלים שאלות... "מה זה 'נפטר'?" "למה הוא מת?" "אז איפה הוא עכשיו?"

ותשובות אין.